

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE GROTE VERANDERING

Volks blijspel in drie bedrijven

door

ANDRÉ VERMEULEN

Toneelfonds J. JANSSENS * Antwerpen

1989
(N° 1601)

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste **ACHT** tekstbrochures bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan: **S.A.B.A.M.**

Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel.

Men mag geen gebruik maken van gekregen of gehuurde boekjes!

c 1986 Toneelfonds J. Janssens

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt op enigerlei wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DE GROTE VERANDERING.Volks blijspel in 3 bedrijven.Door André VERMEULEN.

Dit fris blijspel speelt zich af ten huidige dage op een riante oude hoeve in een rustig gelegen, bosrijk dorp niet ver van de hoofdstad. De Biezenhoeve, een oude historische hoeve, wordt door de eigenaar, Mr. Van Daele, niet meer leefbaar geacht. Hij verkoopt de landerijen aan rijken uit de stad die gans het geval verkavelen en er worden villa's en buitenverblijven bij de vleet opgetrokken.

De huidige pachter, pachter Pifferoen, spartelt wel een tijdje tegen, maar moet zich in het onvermijdelijke schikken. Er word hem een fikse schadevergoeding uitbetaald en, misschien wel uit medelijden, laat de eigenaar hem nog enige stukken land verder beboeren.

De zoon van de eigenaar, Hugo Van Daele, ziet brood in het uitbaten van een ontspanningscomplex met tennisvelden, speelplein, manège, enz....Op de overgebleven weiden laat hij dit alles aanleggen.

Hij komt zelf ter plzatsse om een oogje in het zeil te houden. Hij komt logeren op het hof tegen de tijd dat de woning gereed komt, die naast de manège opgetrokken wordt.

Tussen Hugo en Jozefientje, de dochter van pachter Pifferoen, komt het, tot groot ongenoegen van de boer, tot een verkering, wat tot heel wat herrie leidt.

De boer, die naar andere inkomsten moet zoeken, verhuurt nu kamers aan toeristen, die daar rust en soelaas komen zoeken. In de achterkeuken van de hoeve wordt een soort cafetaria ingericht en als barman fungeert daar Kamiel, een snuggere kerel die als boever op de Biezenhoeve werkte. Deze voelt zich na een tijdje zo in zijn schik. Hij speelt de rol van barman met zwier, hij ontvangt de vele bezoekers die daar een verfrissing komen zoeken, met open armen en, lolbroek als hij is, genieten zij allen van zijn fratsen en moppen die hij hen vertelt.

Zoals U ziet : voor iedereen een "grote verandering"

Onder de logés op de hoeve bevinden zich hetgeen mrn in de volksmond noemt: twee rare vogels. De een is militair op rust die nogal veel dronken is, de ander geeft zich uit als kunstenaar. Zij schrijft

en schildert, maar in werkelijkheid is zij een internationale avonturierster en medeplichtige aan een grote diamantkraak.

Zij benadert Kamiel, tracht hem om haar vinger te winden. Zij stelt zelf voor om met zijn sculpturen - als hobby kerft en snijdt hij uit stukken hout primitieve beeldjes - een tentoonstelling te houden in Parijs.

Kamiel is echter snugger genoeg om te beseffen dat zij hem wil gebruiken als pakjesdrager van de gestolen diamanten. Hij stemt zeggend met alles in, tot op de dag dat zij naar Parijs moeten vertrekken. Dan krijgt hij plots een verschrikkelijk besmettelijke ziekte. Hij moet in quarantaine blijven en lost alles met zijn ontwapenende eenvoud en de daarmee gepaard gaande koddige situaties, op zijn manier op.

Hij wordt daarbij echter geholpen door Leontine, de meid, met wie hij reeds jaren verkering heeft. Een vrouw met haar op de tanden en een sterke arm. Dat ondervindt de vader van Hugo als hij incognito komt rondneuzen hoe de werken verlopen en zij hem nogal hard hardhandig aanpakt.

Kortom, de gekke situaties volgen elkaar snel op en het is lachen geblazen van het begin tot het einde. Wel moet er gezegd worden dat de gebruikte taal soms wel wat ruw is. Maar geloof mij, het gaat er soms zo aan toe op een hoeve.

ROLVERDELING.5 Dames - 8 Heren.

Pachter Pifferoen, boer op de Biezenhoeve

Jozefientje, zijn dochter

Leontine, de meid

Kamiel, de boever

Violet Watoutsi, loge op de Biezenhoeve

Mr. Verleysen, politieinspekteur en logé op de Biezenhoeve

Antoon Van Daele, eigenaar der Biezenhoeve

Hugo Van Daele, zoon van de eigenaar

Mister Carlo, derde rang gangster en drugdealer

Madam Hinnekens.

Theo, haar zoon

Anita, tennislerares en verloofde van Theo

Alfred Ausbach, ritmeester in de manège.

EERSTE BEDRIJF.

Het is een zonnige zomermorgen en Leontine, de meid op de Biezenhoeve, een 40-jarige bazige, forse vrouw, sober gekleed, is aan het werk in de achterkeuken, een tamelijk groot vertrek. Er staan een paar tafeltjes, een kachel, enige stoelen, een of twee ouderwetse zetsels. Maar wat het meest opvalt is een moderne bar of toog in een hoek. Het vloekt enigzins met de rest, maar zoals U wel zult merken speelt die toog of bar een belangrijke rol in dit stuk. Links hebben we een deur die toegang geeft tot het zogenaamde washuis. Op de achtergrond is er een deur die leidt naar de woonkamer. Rechts een deur die naar buiten leidt. Rechts ook een venster waar je het hele boerenerf kunt overschouwen.

LEONTINE: (is aan het mopperen) 't Is hier alle dagen hetzelfde: dweilen, schuren, kuisen, stof afdoen. (al grollend en pruttelend) Nu, daarvoor ben ik hier de meid. En alhoewel het 7 uur in de morgen is en iedereen nog slaapt, toch moet Leontine zorgen dat alles hier proper is tegen dat de eerste bezoekers hier binnekomen. Die gaan dat hier allemaal weer smerig maken en ik morgen weer herbeginnen. (boer Pifferoen komt binnen)

BOER: (boer Pifferoen is een 45-jarige stevige man, eenvoudig gekleed, spreekt het dialect der streek) Ha, Leontine. Reeds naarstig aan 't werk, zie ik.

LEONTINE: Wie zou het anders dan doen, als ik het niet deed.

BOER: Ja, 't is waar. We gaan moeten zorgen dat ge een beetje hulp krijgt.

LEONTINE: Vroeger was dat niet nodig dat er hier alle dagen geschuurd en gedweild werd. Eens in de week was meer dan genoeg. Maar ja, met die verandering, he.....Vroeger was dat hier een hofstede. Maar wat het nu is, weet ik soms zelf niet meer ! 't Is juist een hotel geworden.

BOER: (zucht) Ja, vroeger, Leontine, vroeger.

LEONTINE: Is het soms niet waar ? De twee beste kamers van heel het hof zijn verhuurd en aan wie. Pff....! De een aan een vrouw die zich schilderes en schrijfster noemt, die ganse dagen grote cocktails achterover slaat. Ik zeg U, alhoewel gij mij niet gelooft, he, dat het een echte avonturierster is, waar we nog wat mee gaan beleven ! En die een gepensioneerde militair - dat zegt hij toch, alhoewel ik

er geen snars van geloof - die een ganse dag dronken is en overal zijn neus in steekt. (zucht) Ja, boer, we zitten met twee rare vogels in ons kot.

BOER: (zucht) Ja, ik weet het. 't Is voor mij óók een grote verandering. (bitter) Maar wat doet ge er aan, he ? Enkele maanden geleden was ik nog boer met akkerland, weiden en beesten in de stal. En nu.... hedaan....fini.....De Biezenhoeve, het schoonste hof van heel de streek, is nu een echt circus geworden: mijn land kwijt, de paarden van de manège grazen nu in mijn weiden, van de schaapsstal hebben ze nu een "feestzaal" gemaakt. Ginds; liggen er 3 grote tennisvelden, de kamers van deze historische hoeve moet ik nu verhuren aan, gelijk ge zelf zegt, "rare vogels" van allerlei slag. (zucht opnieuw) Zou ge 't geloven dat ik soms zelf niet meer wéét wat ik ben ? Ben ik nu garçon ? Ben ik 'n kamerknecht ? Ben ik paardenverzorger ? Wat ben ik feitelijk ?!

LEONTINE: Tut....tut....tut.....boer, ge moet nu ook niet te veel klagen, he. En daarbij, ik heb altijd horen zeggen; dat ge van een boer "alles" kunt maken; dus, er zal wel iets van waar zijn. (leunt op haar borstel) En eerlijk; ge beleefd nu toch ook schone dagen ! Alle dagen ander volk rond U, ge kunt helpen in de manège, ge verdient schoon geld nu, percentje hier, percentje daar. Bijvoorbeeld: Dat barke daar in de hoek, wat bréngt dat U niet op ? Het is onge- woon dat er in de achterkeuken van de boerderij, een café gemaakt wordt, maar andere tijden, andere zeden, he !

BOER: 'k Weet het, Leontine, 'k weet het en ik klaag eigenlijk niet. Maar al die drukte hier. De bruiloften en andere feesten daar in die feestzaal, zitten mij tot hier (gebaar). 't Gebeurt hier nu zelden, die schoon dagen als ik buitrn op de bank, onder de notelaar kan luisteren naar het gezang van de vogels, naar de krekels en het ge- kwaak van de kikkers in de beek.

LEONTINE: (schrikt hevig) Boer, spreekt mij over geen kikkers ! Se- dert dat Kamiel een paar van die koude, vieze beesten in mijn bed gestopt heeft, kan ik ze horen, noch zien. Ik schrok mij een onge- luk toen die slijmerige natte kwekkers aan mijn tenen begonnen te prutsen !

BOER: (zit te lachen) Die puitjes konden daar niets aan doen. Dat was Kamiel zijn schuld !

LEONTINE: (nijdig) Kamiel.....Kamiel.....Als hij zoiets ooit nog durft, dan zal ik.....(maakt nijdig gebaar)

BOER: (dromerig) Ha ja, Leontine.....Maar toch zijn 't nuttige diertjes, en....'k Zie ze graag en.....'k Hoor ze graag ! Daar heeft een mens nog deugd aan !

LEONTINE: Allez, allez, boer, gaat ge nu flauw doen ? Ge moet er U in schikken, he, juist gelijk Kamiel.

BOER: (ietwat nijdig) Kamiel....Kamiel..... Ja, ik moet toegeven en eerlijk zeggen: Ik verschiet van Kamiel. Wat die kerel hier allemaal uitspookt. Ik sta er verstomd van ! Had gij dat gedacht van Kamiel ?

LEONTINE: (nijdig) Ik weet dat het altijd een raren kadee is geweest, maar dat hij het zo bont zou maken, nee hoor ! Dat klapt met Jan en alleman, dat mag nog in het Frans, Duits, Engels of wat anders zijn, hij klapt zich er uit ! Waar heeft hij dat allemaal geleerd ?

BOER: Wel, ik weet dat hij veel boeken gelezen heeft. Misschien daardoor. En tenslotte, ge moet toch niet voor paster geleerd hebben om wat Latijn te klappen, he !

LEONTINE: Dat is waar. Maar moet hij daarom naast zijn schoenen lopen van een jonge maagd ? Allée, zeg nu zelf. Kijk eens ! (neemt een houten beeldje) Noemt gij dat mooi ? Bach.... 't Is juist een plank met een gat in. Maar hij verkoopt ze, he, aan die rijke sjarels, en ze zeggen daarbij nog dat hij wel een heel "primitieve stijl" heeft, maar dat hij een echte artiest is. Artiest ! Pff....Een kloefkapper, dat is hij !

BOER: Ja, maar eerlijk toegeven: Hij past zich wel beter aan aan de nieuwe situatie dan ik. Hij is hetgeen men zegt: Hij springt op den trein als hij passeert. Ja, Leontine, als ge eenmaal met hem getrouwd zijt, zult ge nog veel goede dagen met hem beleven !

LEONTINE: (nijdig) Hela, hela, boer, met mij getrouwd ? Hij zal het mij eerst nog moeten vragen ! Ik ga het hem zelf niet vragen !

BOER: (verwonderd) Hoe ? Ik dacht dat alles in kannen en kruiken was, dat ge reeds zo goed als getrouwd waart. Want, hoe lang verkeert ge nu al met Kamiel ?

LEONTINE: (beschaamd) 'k Durf het haast niet meer zeggen, maar 't is reeds lang.

BOER: (haastig) Feitelijk heb ik daar geen zaken mee, hé ! Maar nu dat ge alle twee goed verdient, is trouwen toch geen beletsel meer ! Er zijn hier in huis kamers genoeg. (Leontine wil antwoorden, maar deur achtergrond gaat open en verschijnt Kamiel, slaperig en geuwend)

LEONTINE: Als ge van de duivel spreekt, he !

KAMIEL: (Is een man op middelbare leeftijd. Hij is iets beter gekleed ietsje beter uitgedost dan de boer zelf. U zult rap merken waarom. Hij spreekt ook in het dialect) Goieemorgen allemaal !

BOER: (bromt) Dag....Kamiel.

LEONTINE: (uiterlijk vriendelijk maar innerlijk razend) Kijk wie we daar hebben ! Kamielleke. En heeft (temerig) ons trekpleistertje goed geslapen vannacht ? Of hebt ge misschien gedroomd van al die mooie meisjes die gisteren met U op de foto wilden ?

KAMIEL: (nors) Neen, ik heb gedroomd van U ! Daarmee dat ik nu vies gemutst ben !

LEONTINE: (nog altijd temering) En heeft ons trekpleistertje geen zin om te eten ? (spottend) Gisteren misschien een glaasje te veel gedronken ?

KAMIEL: (kwaad) Ach, Leontine, laat mij gerust. Ge weet dat ik mij nog moet aanpassen aan mijn nieuwe job.

LEONTINE: (ook kwaad) Ach zo ! " Mijnheer moet zich nog aanpassen ". Hewel, ik niet. Ik was het hier gewoon te schuren te koken en te dweilen en al de rest. (bitter) En dat zal wel zo blijven. Ik ben immers maar een meid. (snikt)

KAMIEL: (die ziet dat Leontine gemeend kwaad is, wil haar troosten) Allé, allé, Tineke, niet kwaad zijn, he. Kom hier, ik ga U een ochtendpiepke geven (tracht haar te omhelzen, maar Leontine slaat hem met haar natte dweil rond zijn nek)

LEONTINE: Daarzie, en daarzie, klapzoenen ! (neemt poetsgerief op en gaat weg keert zich bij deur om en zegt ! Hou Uw klapzoenen maar. Ik ben daar niet mee gediend ! (af)

KAMIEL: (is nu reeds goed wakker en bromt over zijn natte toestand) Zie mij onverstaanbaar hier nu staan, met mijn natte kozak. Kletsnat. (boer staat te lachen)

BOER: Ge zijt er vroeg mee, met Uw ochtendpiekes ! (lacht)

KAMIEL: Ochtendpiekes moeten vroeg gegeven worden. Of moet ik ze misschien in de namiddag geven ? (droogt af)

BOER: Ja, Kamiel, ge zukt moeten oppassen als ge getrouwd zijt, met haar te pesten. Ge ziet wat er van komt !

KAMIEL: (kwaad) Trouwen, trouwen, hij heeft ze nog niet, hoor !

BOER: Allé, allé, Kamiel. Het moet er toch eens van komen, he. Ge verkeert nu toch lang genoeg!....

KAMIEL: (kwaad) Ja, al 17 jaar, en ze zal er nog 17 mogen wachten als ze me dat nog eens lapt. Op wat trekt dat nu ? (droogt zich met over-

dreven gebaren af, boer staat te lachen) (plots verschijnt Hugo van Daele ten tonele, deur rechts buiten)

HUGO: (Is een jonge man, ongeveer 25 jaar, smaakvol gekleed. Spreekt vlot Nederlands, maar toch doorspekt met het dialect der streek) Een goeiedag samen. (heeft een aktentas bij)

BOER: (bromt iets wat op een goeiedag lijkt)

KAMIEL: (vriendelijk) Goeiedag, mijnheer Hugo. Goed weer vandaag, he. En ge hebt uw kazakske mee, zie ik. (ondeugend) Gaat ge de winst van gisteren naar de bank brengen? Ge hebt gisteren weer goede zaken gedaan he!

HUGO: (ietwat verlegen) Neen, neen, ge hebt het mis, Kamiel. Er steken enkele plannen in voor een speelplein ginder achter de grote schuur. A propos, waar is juffrouw Jozefien.

KAMIEL: Ach, Jozefientje. Och, die is al druk in de weer, denk ik. Misschien in de feestzaal. (kijkt door het venster) Moet ik ze eens roepen, mijnheer Hugo?

BOER: (kwaad) Mijnheer Hugo, mijnheer Hugo! Schone mijnheren zijn dat! Eerst pakken ze uw hof en land af en nadien proberen ze uw dochter in te palmen.

HUGO: Mijnheer Pifferoen, ik probeer niets in te palmen. Ik vraag alleen....

BOER: (onderbreekt hem razend) Mijnheer Pifferoen....? Ik ben geen mijnheer Ik ben een boer....of toch geweest tenminste! Boer Pifferoen van 't mooiste hof van gans de streek dat jullie, schone mijnheren, mij afgenomen hebben. Mijn broodwinning, mijn trots! En wat hebben jullie ermee gedaan?

HUGO: (flauwtjes) Heu, mijnh....heu....Pachter....(boer onderbreekt)

BOER: Niet te pachteren....in stukken en brokken hebt ge het getrokken, tot nut van de vooruitgang, zeggen jullie. Laat mij niet lachen... Ik zeg in het voordeel van uw protemonnai! Weet gij, (schamper) mijnheer Hugo...., dat ginder (wijst), waar nu die stinkende autostrade ligt, dat daar mijnen besten grond lag. Weet gij, (schamper) mijnheer Hugo, dat daar (wijst andere kant op) mijn beste weiden lagen. En wat hebben ze ermee gedaan? Zeg het eens? (dochter des huizes, Jozefien, is ondertussen binnengekomen en staat verbaasd te luisteren)

HUGO: (wil antwoorden, maar de boer snijdt hem het woord af)

BOER: Ik zal het U eens zeggen, (schamper) mijnheer Hugo! (met nadruk) Verkaveld, gans den boel verkocht in stukken en brokken aan rijke sja-rels uit de stad, die met al hun zwart ?? geld hier sjieke villa's

en buitenverblijven komen oprichten en die hier de snob komen uithangen. En of dat nog niet genoeg is, dat ze onbekend hier nog niet genoeg verminkt, gemorst en gebrield hebben, hebt ge hier praktisch aan mijn achterdeur, als toppunt, een rijschool, (spottend) un manège, gebouwd, waar al die jonge gasten uit die villa's hun kunsten komen uitvoeren ! (toont minachtend hoe er door hun op een paard zal gereden worden) En dat is allemaal prima! Niemand die zich afvraagt: pachter Pifferoen, hebt gij genoeg verdiend om uit de zorgen te zijn ? Ach nee, he. Zij zeggen (wijst op Hugo) zo moet het en zo is het. En dat is hier niet alleen. Dat gebeurt meer dan ge denkt. En zo komt het dat gans ons schoon Vlaanderen verminkt wordt ! Beton en asfalt, overal ! En ja, uit medelijden laten zij ons nog een lap grond, waarop ik nog een paar beesten kan houden. Maar al de rest moet dienen voor de paarden van de rijschool. Pardon, (spottend) "Le Manège". Pf....En weet ge aan wie ik dat allemaal te danken heb ? (kwaad wijzend) aan hem. (Hugo wil protesteren, maar heeft geen schijn van kans te protesteren)

JOZEFIENTJE: (Is een frisse verschijning, een 20-jarig jong meisje. Zij spreekt het verbeterd dialect) Maar vader.....

BOER: Zwijg gij....Ja, aan hem, (terug spottend) aan mijnheer Hugo, en aan zijn vader, (spottend) aan Monsieur Van Daele.

HUGO: (heeft zich na de woedeuitbarsting van boer Pifferoen enigzins hersteld) Dat is misschien allemaal wel waar.....

BOER: Het is zeker waar !

HUGO: (vervolgt)....Wel allemaal waar en ik begrijp volkomen uw ontgoocheling en verontwaardiging, maar....U kunt toch ook niet zeggen dat U voor al de schade die U daardoor geleden hebt, niet ruim vergoed werd, dat U nu uw schaapjes op het droge hebt.

BOER: (bromt) Dat zou er nog maar aan mankeren !

JOZEFIENTJE: (die nu ook haar duit in het zakje wil doen om haar vader gunstig te stemmen) Dat is waar, vader. Had ge moeten blijven werken, dan zou U in tien jaar niet verdiend hebben wat ge nu gekregen hebt als schadevergoeding. En daarbij, ge weet heel goed dat uw gezondheid de laatste tijd U niet meer toeliet van nog hard te werken.

BOER: Moet ge horen, de juffrouw gaat het eens zeggen. (Met nadruk) Uw....gezondheid is alleszins goed. Ik heb dat eergisteren nog gezien, toen ge daar stond te flikflooiën met die snotaap daar, met die schone lelijkaard. Ja, ja, achter de grote schuur ginder. Ge dacht dat ik dat niet gezien had, he !

JOZEFIENTJE: (protesteert flauwtjes) Hugo had mij gevraagd om hem te helpen bij het te helpen bij het opmeten van een stuk grond. (Hugo knikt ijverig)

BOER: (sarcastisch) Ja ? Dan moet ik zeggen, ge waart goed aan het opmeten ! (doet teken alsof hij iemand omarmt) Manneke, wat spijt het mij, dat ik U hier heb laten logeren hier op het hof. (terug spottend) Och, 't stond er allemaal zo schoon in, in die brief van uw vader stond er dat hij dat de beste oplossing vond: zes maand kost en inwoon en ik moet eerlijk aan toevoegen, tegen een flinke som, en in afwachting dat de woning klaar zou zijn naast de manège. (dreigend) Wel, manneke als die zes maanden om zijn, maak dat uw valiezen gereed staan, of ik zwier U hier buiten. Saluut ! (gaat driftig af) (Na deze woedeuitbarsting slaken allen een zucht van verlichting tot Kamiel, die gans die woordenwisseling achter de bar veelbetekende gebaren gemaakt heeft, plots het woord neemt)

KAMIEL:En toch moet ik uw vader gelijk geven, hoor.

JOZEFIENTJE: Maar, Kamiel.

KAMIEL: Wel ja, feitelijk mag ik mij daar niet mee bemoeien, maar na alles wat hem ontnomen werd, ziet hij nu zijn dochter, zijn enig kind.....

JOZEFIENTJE: (verontwaardigd) Kind.....kind....Ik ben twintig jaar, hoort ge.

KAMIEL: (met nadruk) Ik herhaal: zijn enig kind, zijn oogappel, toenadering zoekt, juist bij diegene die hem alles, of daaromtrent toch, afgenomen heeft.

HUGO & JOZEFIENTJE: (beiden tegelijk, enigzins kwaad) He, maar zeg, Kamiel....

KAMIEL: Ja, ik weet het, ik mag er mij niet mee moeien en 't is daarom dat ik er niet over spreek,....heu....ik zou jullie best een poosje alleen laten, he....(olijk) Open jullie maar....ik trek mij terug. (af)

JOZEFIENTJE: (zucht en schreit bijna) Hugo, 't is allemaal zo moeilijk voor mij.

HUGO: En voor mij dan. Wat uw vader mij allemaal verwijt ! 't Lijkt wel of ik een dief ben !

JOZEFIENTJE: U moet vader begrijpen, Hugo. Hij heeft zijn vrouw vroeg verloren en nu vreest hij dat hij mij gaat zien weg gaan. Hij ziet in U de indringer. Hugo, U mag het mij niet kwalijk nemen, maar....dat wij nu eens..... om onze gevoelens voor elkaar op de proef te stellen.....dat wij.....

HUGO: Wat wilt ge zeggen ? Dat.....wij....wat bedoelt ge daarmee ?

JOZEFIENTJE: Wel, het komt hierop neer: wij zouden allebei een soort proeftijd moeten doormaken. Laat ons zeggen een drietal maanden, waarin wij gewoon naast elkaar zouden leven. En na die periode zullen wij dan wel zien.

HUGO: (denkt na) Dus als ik het goed begrijp, moet ik zagezegd stage doen, ben ik dus stagiair? Het komt daarop toch neer, he.

JOZEFIENTJE: (enigzins bedremmeld) Wel....heu, ja.....zoiets.... Ja, stagiair!....ge kunt het zo wel noemen,....alhoewel.....

HUGO: Wel, ik neem de uitdaging aan, maar dan moet ik het voorwerp van mijn studie dagelijks kunnen bestuderen, en aanraken, dagelijks kunnen.....(tracht haar in zijn armen te sluiten)

JOZEFIENTJE: (ontwijkt hem) Kom, Hugo. Even ernstig! Ik meen het werkelijk!

HUGO: (staat ervan te kijken) Wel, ik zie dat je het meent. Goed. Ik zal doen wat gij vraagt, maar op één voorwaarde: dat de proeftijd maar pas morgen begint. Dus vandaag telt nog niet mee. (omhelst haar)

JOZEFIENTJE: Maar Hugo toch, moest iemand ons nu zien! (tijdens deze laatste zinnen is Mr. Verleysen, gepensioneerde en logé bij de boer Pifferoen, binnengekomen. Hij is, zoals gewoonlijk, nog niet goed nuchter, heeft een kamerjas aan, haar nog in de war)

VERLEYSEN: (Is een 45-jarige man, spreekt vlot Nederlands of dialect, naargelang het past. Hij staat breedlachend bij de deur midden) Ha, ha, onze tortelduifjes.... zijn ook reeds wakker....hik....zie ik. Wel, wel, ik heb alles gezien....hik.....en heb toch niets gezien.... hik....Dat is raar, he!

JOZEFIENTJE: (verlegen) Ha! Dag Mr. Verleysen. Ook reeds wakker, zie ik!

VERLEYSEN: Ik probeer het toch....hik....te worden.

HUGO: (bedremmeld) Heu....mijnheer Verleysen....ik kan het uitleggen, hoor!

VERLEYSEN: (lakoniek) Ja, ik heb het gezien. U deed het goed! (doet teken van omarmen)

HUGO: Ik trachttr juffrouw Jozefien te overtuigen van iets. Zij wilde... dat ik....!

VERLEYSEN: Als ik jong was, trachtte ik mijn Angèle ook zo te overtuigen! (teken van omarmen)

HUGO: Ach, het is allemaal zo moeilijk, heu....U....(probeert het uit te leggen)

VERLEYSEN: Maar dat is niet moeilijk, jongen. Ge neemt ze vast en Ge

geeft ze zoentjes. Ha, ha !

HUGO: U begrijpt het niet. Ik was bezig met Jozefientje.....

VERLEYSSEN: (onderbreekt) Ik heb het wel gezien, hoor !

HUGO: Ik zal....heu.....

VERLEYSSEN: (onderbreekt)....het nog doen. Daarin hebt ge groot gelijk.

HUGO: Och, waarom al die uitleg. U begrijpt het toch niet. Ik zou beter opstappen, Jozefientje. Ik ga nu maar. Tot vanmiddag, he.

VERLEYSSEN: Dit is een vriendelijk manneke, he, Joze....hik....fientje. Beleefd, en geen lawaaimaker, he. Hij slaapt naast mij en hij heeft mij....hik....nog nooit wakker gehouden.

JOZEFIENJTJE: (om wat te zeggen) Gij kunt het dus, weten, he. Beter dan ik !

VERLEYSSEN: (laveert door de kamer) Integendeel; 't is meestal ik die hem het slapen belet als ik een van mijn vroegere marsen uitgalm.... hik.....(hij posteert zich en zingt luid een of andere strofe uit een soldatenlied, de hand militair aan het hoofd)

(Bij het einde van zijn lied, staat Jozefientje luidop te lachen)

JOZEFIENJTJE: U bent een vrolijk man, he. En U hebt een goede, forse stem. Echt waar !

VERLEYSSEN: Och, maar nu is dat niets meer. Maar vroeger, als ik moest bevelen....hik....dan was het zo: (geeft enige militaire bevelen in de gekende instructiestijl) Geef....acht ! Ter plaats.....rust ! Schouder....geweer ! (Kamiel is intussen binnengekomen en blijft verbaasd staan)

KAMIEL: Hela, mijnheer Verleysen, we zijn hier niet op het oefenveld, noch in de kazerne, he.

VERLEYSSEN: Ach, kijk, Kamielleke. Geef mij rap....hik....een drink, jongen. Ik heb dorst.....hik.....

KAMIEL: Wanneer hebt gij eens geen dorst ? (schenkt uit achter bar)

VERLEYSSEN: (drinkt) He, dat smaakt, zie, zo een aperitiefke.... hik...!

JOZEFIENJTJE: (staat hem te bekijken) Mr. Verleysen, als ik U hoor brullen en bevelen geven, dan lijkt gij een echte militair. Maar.... toch heb ik de indruk dat ge dat juist niet bent.

VERLEYSSEN: (schrikt op) Wat ? Ik geen militair ? Ik was een echte ijzervreter. Ik had de beste stem om te bevelen. Luister. (wil terug bevelen geven, maar Jozefientje snijdt hem het woord af)

JOZEFIENTJE: Dat is misschien allemaal waar, maar gij kunt plots zo ernstig zijn en iedereen zo....onderzoekend aankijken.

VERLEYSSEN: (schrikt op) Dat denkt ge maar. Met mijn stem moest ik eigenlijk aan de opera gaan zingen zijn. Luister eens. (zingt op zijn manier een of andere aria uit een opera: tatatata.... tatatata, enz.) (ritmeester is binnengekomen en luistert mee) Ik was gisterenmorgen gaan wandelen. Opeens krijg ik.....

KAMIEL: Geweldige dorst, zeker ?

VERLEYSSEN: Kreeg ik goesting om eens een aria uit te brullen. Ik deed het en wat gebeurde er ?hik.....

KAMIEL: Al de honden begonnen te huilen....Zo....(bootst huilende hond na)

VERLEYSSEN: Nee, maar al de paarden uit de manège die daar aan het.... hik..... grazen waren, sloegen op hol. Nu ja, ik zeg paarden. Het zijn eigenlijk oude knollen die toch nog iets te goed zijn voor het slachthuis....hik....en als ik zeg lopen, dan was het meer zo....plets, plets, plets.....(loopt zo rondjes tot plots de ritmeester hem staande houd)

AUSBACH: (Is een 30-jarige jonge man, meestal gekleed in rijbroek, open sporthemd fijne laarzen. Spreekt behoorlijk Nederlands, meestal toch doorspekt met wat Duitsklinkende woorden of zinnen, dit vanwege zijn opleiding in Oostenrijk) Ik weet niet waar ge het lef haalt om met mijn paarden te spotten. Wat ik wel weet is dat ge uw recruten niet veel ervaringen kon meegeven, omdat gij te dronken was.

VERLEYSSEN: (rukt zich los) Wat zegt ge daar, mijnheer Ausbach ?.... hik....ik dronken ? Ik ben nog nooit....hik....dronken geweest !

AUSBACH: En daarbij, ik hoor dat gij mijn paarden niet kent. Dat zijn stuk voor stuk paarden van edele afkomst daar op Le Manège.

KAMIEL: (die gans de scène achter zijn bar was, zegt nu) Daar staat ge paf van, he, mijnheer Verleysen ! Jaja, onze ritmeester is een paardekenner, hoor.

VERLEYSSEN: Ik heb ze reeds bezig gezien, mijnheer Ausbach, zo....plets, plets, plets. En daarbij, omdat ge wat Fransklinkende namen van.... hik.... paarden kunt aframmelen is dat nog geen bewijs dat ge U een... hik....pardenkenner mag noemen. Ge kent er in de grond niet meer van dan ik.... hik.....